

IMOGEN MATTHEWS

SKRYTÁ VESNICE

STAČÍ JEDNA OSUDOVÁ CHYBA
A JEJICH ŽIVOT UŽ NIKDY NEBUDE JAKO DŘÍV...



SKRYTÁ VESNICE

Copyright © Imogen Matthews, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Miroslava Polová, 2025

Cover © Debbie Clement, 2025

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2025

ISBN 978-80-277-5423-6 (pdf)

SKRYTÁ VESNICE

IMOGEN MATTHEWS

přeložila Miroslava Polová





ČÁST I

DĚTSKÁ NEVINNOST





1

Jan se krčil za obrovským bukem a zadržoval dech. Utíkal tak rychle, že mu teď srdce bušilo až v krku a v nehybném podřepu stehna naříkala bolestí. Šustot. Rychlé kroky. Tlumené hlasy. A pak byli konečně pryč. Jan dlouze vydechl a posadil se, aby si mohl protáhnout nohy, ale nespouštěl zrak z míst, odkud je slyšel naposledy. Prošli těsně kolem něj a mohli by se zase vrátit. Srovnal tělo do bezpečnější pozice, aby ho nemohli zahlédnout, a začal pomalu počítat. Ve chvíli, kdy napočítal do padesáti, dovolil si odplížit se o pár kroků opačným směrem, a když se odnikud nic neozvalo, dal se do běhu. Větvičky praskaly, listí šustilo a on znovu slyšel svůj sípavý dech, ale bylo mu to jedno. Tentokrát nad nimi vyhrál.

Doběhl na písčitou pěšinku a rychle se rozhlédl napravo i nalevo. Pak nasadil poklidný fanfarónský krok a sám pro sebe se pochechtával.

Z lesa se zničehonic vynořily dva stíny, z každé strany jeden. S vítězoslavným jekotem na něj skočili, svalili ho na zem a začali se po něm válet. Smáli se přitom jako blázni.

„Vy bastardi!“ zaječel Jan. Zuřil, že nakonec stejně padl do pasti.

„To sis myslel, že nám unikneš? Na to zapomeň!“ utahoval si z něj Nico.

„To máš za to, žes mě minule dostal,“ prohlásil Lex, který byl z nich tři nejmenší.

„Padáme domů!“ Jan se jim vyprostil a vratce se zvedl na nohy. K domkům na kraji lesa to měli ještě hezký kus cesty. Při pomýšlení na máminu hrachovou polévku se šunkou a smetanou a chléb ještě horký z pece přidal do kroku. Hlavně aby se před ní nepodřekl, že byl v lese, jenom by ji to trápilo. Poslední dobou se říkalo, že v lesích šmejdí německé patroly, a máma měla strach. Jan sice žádnou patrolu ještě neviděl, ale i kdyby, tak co, vždyť si jen hrají na honěnou a schovávanou. Při té představě ho zamrazilo vzrušením. Ohlédl se po kamarádech a křikl na ně, že se sejdou zase na jejich obvyklém místě v lese, kam nikdo nechodí.



„Oskare! Oběd!“

Máma stála pod schody a natahovala krk, aby líp viděla nahoru, i když věděla, že dveře k Oskarovi jsou zavřené. Zavřel se u sebe hned po snídani a Sáře vrtalo hlavou, co se děje. To přece není normální, aby kluk v jeho věku bral školu tak vážně. Ale nechtěla ho odrazovat od učení, taky by se třeba mohl rozhodnout, že se nebude učit vůbec. Úplně stačilo, že se pohádal s otcem. Co jí pak stálo sil, než Oskara přesvědčila, aby nezačal dělat lumpárny. Snažila se ho před otcem bránit,

ale ne vždycky se to dařilo. Max prostě nechápal, že řvát na syna k ničemu nevede.

Dveře se rozlétly a Oskar seskákal dolů po dvou schodech naráz. Sáře neunikly tmavé kruhy pod jeho očima ani semknuté rty.

„Uvařila jsem tvou oblíbenou polévku,“ řekla s úsměvem, když nořila naběračku do černého rendlíku, ve kterém jim vařila všechno. Nalila hustou horkou polévku do dvou misek a jednu postavila před Oskara.

„Kde je táta? A kde je Jan?“ zeptal se a nevrle se zahleděl na svou porci.

Dveře se rozlétly a dovnitř vtrhl Jan. Uprostřed kuchyně ze sebe nepořádně skopl boty a dosedl ke stolu, jen to zadunělo.

Matka ho zpražila pohledem. „Jane! Musím ti pokaždé opakovat, aby sis nechával boty u dveří? A nejdřív si jdi umýt ruce!“

„Proč vždycky já, a ne on?“ zakvílel Jan, odkopal boty ke dveřím a v zalátaných ponožkách se odvěkl k umyvadlu.

Byla to pravda, po Oskarovi to matka nikdy nechtěla, i když měl prsty samou skvrnu od tuhy, protože si v jednom kuse něco čmáral.

„Oskar se nepoflakuje venku a nesbírá, co mu přijde pod ruku,“ odpověděla. Nalila polévku do dalších misek a mrkla na hodiny nad plotnou. Zrovna odbýjely půl.

Otírání bot na venkovní rohoži hlásilo, že dorazil Max.

„Rychle sednout a chovat se slušně,“ popoháněla Sára Jana, který zrovna držel prst pod kohoutkem a bavil se tím, že voda stříká na všechny strany. Jan zavřel kohoutek, mokryma rukama si promnul obličej, prohrábl si rozčuchané blond vlasy a posadil se naproti Oskarovi, který na něj netečně zíral.

Max, vysoký, vzpřímený chlap s přísným výrazem, došel k Sáře a letmo ji políbil na nastavenou tvář.

„Tak co, Oskare? Šlo to dneska dopoledne dobře?“ zeptal se, když si sedal do čela stolu a roztřásal si ubrousek.

„Mm...“ odušil Oskar s plnou pusou chleba.

Max klepl polévkovou lžící do stolu. „Odpověz pořádně, chlapče.“

„Ano, otče,“ odpověděl Oskar, ani nezvedl zrak od misky.

Max se spokojeně obrátil k Janovi, který houpal nohama dopředu dozadu, až se pod ním židle kymácela. „Jane, doufám, že jsi dneska pomáhal matce.“

„Ach, Maxi, nech toho kluka na pokoji. Hrál si s kamarády. Dneska přece není škola.“

Max zahrozil Sáře lžící. „Jsi na toho kluka příliš mírná. Vymkne se ti to z ruky, uvidíš!“

Sára neodpověděla, jen našpulila rty a letmo se mrkla, co na to Jan. Toho však nechávaly otcovy poznámky lhostejným, házel do sebe oběd a víc ho nezajímalo.

Pár minut jedli mlčky. „Dneska jsem potkal Dicka Foppena,“ poznamenal po chvíli Max. „Nevypadá to dobře.“

Sára poplašeně vzhledla. „Kolik?“ zašeptala.

„Těžko říct, ale možná i stovky,“ odpověděl Max. Na čele mu naskočila hluboká vráska.

Sára se křečovitě chytila stolu. Polévku už nedojedla. Oskar se podíval z jednoho rodiče na druhého. Otevřel ústa a chtěl něco říct, ale Max ho předběhl.

„Dick si myslí, že teď bude na chvíli klid, ale jakmile by se něco dělo, dá nám vědět.“ Spořádaně odložil lžící do prázdné misky. „A my se musíme mezitím připravit na těžké časy. Asi budeme muset poskytnout útočiště lidem, kteří se o sebe nebudou schopni postarat sami.“

„Myslíš Židy?“ zeptal se Oskar. „Proč je *moffen* tak pronásledují? Vždyť se od ostatních nijak neliší. To přece není fér.“ Pomyslel na Sofii a začervenal se.

„Souhlas. Není to fér. Ale děje se to a my jim musíme nějak pomoci. A vy si musíte vtouct do hlavy, že jestli to uděláme, tak o tom nesmíte nikde ani ce knout. Kdyby prasklo, že schováváme *onderduikery*, byl by s námi konec.“ Přísně se podíval z Oskara na Jana, který se začal vzrušeně vrtět.

„Seznámím se s nimi? Můžou bydlet u mě v pokoji? Mohl bych je nechat spát ve svojí posteli, já...“

„Ššš, Jane. Tohle je vážná věc. Musím toho spoustu naplánovat. Pokud bychom měli vzít někoho k sobě, tak si taky musíme předem udělat zásoby, aby pak nikdo nepoznal, že tu jsou ještě další lidé,“ vysvětloval otec.

„Ale my máme jenom tři pokoje, takže stejně budou muset spát s námi,“ nevzdával se Jan. Další otcův strohý pohled už ho umlčel.

Jejich dům měl vysokou sedlovou střechu, která se svažovala až k oknům v přízemí. Zvenčí vypadal velký. Mulderovi v něm bydleli od té doby, co zemřel dědeček a dům zdědil jeho jediný syn Max. Pro jejich rodinu tam bylo místa dost. Většinu času trávili společně v kuchyni, která zabírala skoro celé přízemí a kde stála stará černá kamna na dřevo. O kamna se starala Sára a o dřevo Max společně s kluky.

V patře nad úzkým dřevěným schodištěm byly tři pokoje, jejichž stěny tvořila převážně svažitá střecha, takže dospělí se mohli narovnat jenom uprostřed. V Oskarově pokoji se ve stropě nacházela padací dvířka a nad nimi podkroví, kde skladovali sušené ovoce.

Max si otřel ústa do ubrousku, poskládal ho, odložil ho na stůl a vstal. „Musím zpátky do obchodu. Pamatujte, o tom, co jsme si tady říkali, nikomu ani slovo.“ Poprvé od chvíle, kdy přišel na oběd, se na ně usmál, a odešel.

„Táta je strašně vážný,“ poznamenal Oskar. „Je to opravdu tak zlé?“ zeptal se matky.

Kéž by dokázala něco předstírat. „Dívejme se na to jako na jedno velké dobrodružství. Nikdo z nás neví, co se bude dít, ale alespoň že jsme všichni pohromadě.“

Přinutila se k úsměvu, ale obcházela ji neblahá předtucha a ona ji nedokázala zahnat.



2

Učitelka zadala třídě složitou početní úlohu, ale Sofie se na ni nedokázala soustředit. Snažila se vybavit si vzorečky, které si před chvílíčkou vysvětlovali, ale marně, všechna ta iks a ypsilon jí bezradně plula před očima. Všem ostatním se pera míhala jako divá, Sofii bylo jasné, že tomu ostatní rozumějí, a o to víc se jí zmocňovala panika.

Zbývaly dvě minuty.

Tupě něco naškrábala a doufala, že ji *mevrouw* Kleinová nevyvolá a nebude od ní před celou třídou chtít slyšet řešení.

„Odložte pera,“ nařídila stroze učitelka.

Sofie poslechla, ale oči od sešitu nezvedla.

„Oskare, prosím, řekni nám výsledek prvního příkladu!“

Sofie co nejtišeji, se sklopenou hlavou vydechla, že může zůstat sedět. Koutkem oka viděla Oskara sedícího o dvě

řady vepředu. Odsunul židli, vstal a tiše, leč sebevědomě odpovídal. Z jeho tónu bylo jasné, že si je naprosto jistý.

„Velmi dobře, Oskare, jako vždy,“ rozzářila se *mevrouw* Kleinová. „A nyní, prosím, vyber někoho, kdo nám řekne řešení druhého příkladu.“

Sofie se rozbušilo srdce. Oskar ví, že matematika není její silnou stránkou, jenže udělá všechno, aby ji na sebe upozornil.

„Chtěl bych, aby nám další výsledek řekla Sofie.“ Snažil se střetnout s jejím pohledem, ale Sofie se směrem k němu nepodívala.

„Sofie? Slyšela jsi? Oskar tě žádá, abys nám řekla řešení dalšího příkladu.“

Sofie na sobě cítila pronikavý zrak *mevrouw* Kleinové. Pomalu vstala a přinutila se vzhlédnout. „Myslím, že...“ Odmlčela se a odsouvala tak výsměch, který ji nevyhnutelně čeká. „Dvacet jedna na druhou,“ odpověděla tiše.

„Ještě někdo si myslí, že je to správné řešení?“ zeptala se učitelka, čímž jenom protahovala Sofina muka.

Okamžitě zvedl ruku Oskar. Sofie na okamžik zjihla, věděla, že Oskar je na její straně, že ji chce bránit před učitelčiným hněvem.

Přísný výraz *mevrouw* Kleinové znězněl. „Ano, Oskare, máš pravdu. Je to správné řešení. Sofie...“ dodala hlasitěji, „můžeš si sednout.“

Sofie se rozhořčením vehnala krev do tváří. Jak to, že pochválila Oskara, a ne ji? Náklonnost, kterou k němu cítila, se rázem rozplynula. Ale aspoň že se může na zbytek hodiny stáhnout do pozadí.

Jeden po druhém byli vyvoláváni další žáci a Sofie ke svému překvapení shledala, že i v té panice dokázala všechno vyřešit správně. A když se *mevrouw* Kleinová zeptala, kdo

dokázal toto zdánlivě nemožné zadání vyřešit celé, byla Sofie jediná, kdo zvedl ruku. Dokonce ani Oskar se nepřihlásil.

Její úspěch ocenila *mevrouw* Kleinová dle Sofiina názoru skrblicky, pouhým úsečným: „Dobrá práce, Sofie. Uvidíme, jestli ti to vydrží.“

Zazvonil zvonek, vyučování skončilo a Sofii se ulevilo, že může vypadnout ze třídy. Vyběhla na dvůr, kde se vzápětí srazila s Liesbeth. Oběma jim bylo patnáct, ale Liesbeth chodila o ročník níž, protože se narodily každá v jiném měsíci. Bydlely kousek od sebe a kamarádily se, kam až jim paměť sahala.

„Stalo se něco?“ zeptala se Liesbeth. „Vypadá to, že jsi dostala pěkně zabrat.“

Sofie po ní střelila otráveným pohledem. Tahle ďábelská schopnost její kamarádky poznat na první pohled, jakou má Sofie náladu, ji dráždila. „To si piš. Nenávidím matematiku. Nechám toho hned, jak...“

Přehlédla, že k nim mezitím došel Oskar.

„Vždyť jsi byla nejlepší ze třídy,“ namítl.

Sofie si přehodila tašku přes rameno. „Vážně? Já jsem ten pocit rozhodně neměla. Jdeme, Liesbeth?“ Obrátila se a šla. Hlavně pryč od Oskara. Liesbeth na něj pokrčila rameny a klusala za ní.

„Proč jsi na Oskara taková protivná?“ zeptala se a kradmo se ohlédla, jestli je Oskar neslyší. „Já jsem si myslela, že se ti líbí.“

Sofie nasadila absurdně rychlé tempo a Liesbeth jí klusala v patách. Teprve když vyšly na ulici, Sofie se zastavila a obrátila se k ní. „Zapomeň na všechno, co jsem ti kdy o Oskarovi říkala. Je to strašný... hňup.“ Rukou si mnula levé oko tak usilovně, až jí na tváři naskočily rudé skvrny. Evidentně ji přepadla hluboká trudnomyslnost. Liesbeth ji

v takovou chvíli raději nedráždila. Ale pravda byla, že Sofie Oskara zatracovala nejmíň jednou týdně a druhý den už o tom nevěděla.

„Pojď k nám, dáme si koláč s mlékem,“ pozvala ji Sofie, když přicházely k jejich domku.

„Myslíš? Zdá se mi, že máte návštěvu.“

Za záclonou se matně rýsovaly obrysy tří lidí.

„Ach jo, máma nám nikdy nic neřekne. Pojď, půjdeme dovnitř zadem, abychom nerušily.“ Sofie za nimi zaklapla branku a prokličkovaly pak kolem domku mezi nepořádně naskládanými koly, rezavými vědry a hromadami dřeva, které Sofiin táta našťípál na zimu. Zadní dveře do kuchyně byly jako vždy dokořán.

„Kde máme koláče?“ vyhrkla Sofie, shodila si tašku z ramene, postavila ji na zem a zapátrala zrakem po kuchyni.

Vtom uslyšely klapnutí předních dveří a do kuchyně vešla matka. Nepoddajné, kaštanově hnědé vlasy si stejně jako Sofie svazovala starou stuhou. Na tváři jí již natrvalo utkvěl strohý výraz, což si Sofie často vykládala jako známku nesouhlasu. Jako například teď. A tak se rozhodla, že se o koláčích už raději zmiňovat nebude.

„Kdo to byl?“ zeptala se.

„Pan Foppen s manželkou. Obcházejí všechny místní a říkají jim, aby byli opatrní, když jdou ven. Pan Foppen byl dneska ráno v Harderwijku a potkal tam na ulici německé vojáky. Okamžitě se vrátil a přišel nás varovat, že už můžou mít namířeno i do Kampenveldu.“

Máma měla v tu chvíli moc práce na to, aby jim chystala pohostění, a tak zašla Sofie pro velký modrý krajáč zakrytý mušelinem do spíže sama. Máminy novinky ji nijak zvlášť netrápily. Ono je těžké se bát, když máma už týden vykládá, že sem přijdou vojáci, a pořád kde nic tu nic.

Liesbeth zůstala tiše stát u dveří, jako by litovala, že sem vůbec chodila. „Dáš si trochu?“ Sofie jí podala porcelánový hrneček s mlékem. Liesbeth si ho vzala a naráz ho vypila.

„Děkuju, ale raději už půjdu domů za mámou. Ráda bych věděla, jestli někdo nezašel i k nám.“

Mevrouw Steenová se na ni mile usmála. „Dobře děláš, holčičko. Doufejme, že to byl jen další planý poplach.“

Jakmile Liesbeth odešla, vrátil se mámě její obvyklý ztrápený výraz. „Sofie, pojď si sednout. Musím ti něco říct.“

Na tohle Sofie vážně neměla čas. Mezitím začala litovat, že byla na Oskara tak hrubá, a teď by nejraději popadla kolo, zajela za ním domů a omluvila se mu. V dnešní době si nikdo nemohl být jist, co ho v budoucnu čeká, a Sofie měla strach, aby o Oskara nepřišla. Poslední dobou k němu hodně přilnula. Neochotně usedla na krajíček kuchyňské židle a čekala, až bude moci zmizet.

Matka si uhladila vybledlou květinovou zástěru. „Nechtěla jsem to říkat před Liesbeth, protože na to nemám právo,“ začala, „ale pan a paní Foppenovi byli tak laskaví, že nám nabídli pomoc, kdyby to bylo nutné. Mají velké podkroví, kam bychom se my tři mohli schovat, než se to přezene.“

„Ale o Němcích se mluví už celé týdny, a pořád se nic neděje. Kde berou jistotu, že se něco stane?“ Sofii přeběhl po páteři chlad. V matčině výrazu se objevilo něco, z čeho jí vázl dech. Máma před ní nikdy neplakala, ale najednou měla v očích slzy. Rychle zamrkala a slzy byly pryč. Nebo se Sofii jen zdálo?

„Zatím se nic nemění. Ale pro jistotu musíme být připravení na všechno.“

„A co škola? Za dva týdny mám zkoušky!“

S takovými věcmi si Sofie obvykle nelámala hlavu, ale pravda byla, že představovaly v jejím životě určité jistoty. A tyto

jistoty byly najednou ošidné a vachrlaté, jako by se mohly zničehonic rozplynout.

V tu chvíli matka opět oblékla své staré já a začala plánovat a organizovat, jako by se nic nedělo. „Už za dva týdny? Tak konec řečí, musíš se jít učit. Honem, utíkej do svého pokoje,“ tleskla. „Zavolám tě k večeři.“



Sofie seděla u svého dřevěného stolku, u kterého se učila na všechny zkoušky. V domě bylo ticho, jen tu a tam něco bouchno, třesklo, jak matka pobíhala po kuchyni, a pak klaply zadní dveře, když šla pro dřevo. Po chvíli zavanula nahoru vůně smažených brambor s cibulí, ale dneska v Sofii nevyvolala obvyklý příjemný hlad. Jak se má učit, když ví, že jí mohou všechno najednou vzít? Otřásla se při představě, že k nim vtrhnou němečtí vojáci a budou dusat po domě v těžkých botách. Jako když zatkli jejich souseda, chudáka starého Willema van Dijka. Zmizel jednoho rána, když si šel nakoupit, a nikdo nevěděl, co se s ním stalo. Bydlel sám a nebylo známo, že by měl nějaké příbuzné. Nikdo se po něm nesháněl. Sofie se zachvěla a utáhla si pletenou vestu kolem pasu. Willem jí vždycky připadal tak trochu divný, vídala ho na ulici, jak se šourá a povídá si sám pro sebe. S Liesbeth pokaždé prošly kolem něj s kamenným výrazem a pak se rozvihňaly. Ale Sofie ho v duchu bylo líto a vždycky doufala, že si jich nevšiml. Teď když byl pryč, litovala, že na něho nebyla trochu milejší. Alespoň pozdravit ho mohla.

Odsunula se s židlí od stolku, vstala a šla k oknu. Zrovna v tu chvíli zahrnul do jejich ulice táta. Jel na svém starém bicyklu, který už měl skoro sjeté pneumatiky, ale tátovi se pořád nějak dařilo dostat se na něm z bodu A do bodu B. Zahlédl

Sofii a zamával jí. Tváře mu z toho namáhavého šlapání celé zrudly. Dobře, že je táta v pořádku doma, to je alespoň nějaká jistota. Chtěla se vrátit zpátky k učení, ale v tu chvíli uslyšela nějaké hlasy. Nejdřív ji napadlo, že si máma pustila bezdrátové rádio, které si schovávala, aby si mohla poslechnout Radio Oranje. Ale pak práskly přední dveře a Sofie vycítila, že něco není, jak má být. Šla se podívat, co se děje. V půli schodiště se zastavila. Doléhaly k ní ostré hlasy. To nebyl otec. To nebyla matka. Tohle byly cizí mužské hlasy. Odplížila se o pár schodů výš, přihrčila se a napjala sluch. Dolehl k ní otcův výkřik, skřípání židle po dlažbě a pak jeho protesty v lánané němčině. Ze svého úkrytu uviděla dva vysoké muže v uniformách, blondaté, ostříhané na ježka, s hranatými čelistmi. Jeden tiskl pušku tátovi na čelo. Táta se poráženecky hrbil na židli, voják se ho na něco stroze vyptával a Sofie viděla, že táta tiše, šeptem vojákovi odpovídá, a přitom se strašně snaží zachovat klid. A pak už to dál nevydržela. „Ne! Ne!“ zaječela, seběhla ze schodů a hnala se na ně.

Překvapený voják sklonil pušku a výsměšně si ji změřil pohledem. „Ale, ale! Copak to tady máme?“ Sofie mu rozuměla jen díky tomu, že němčina je tak podobná holandštině.

„To je moje dcera. Neubližujte jí, prosím,“ vyhrkl otec.

O kousek dál ve stínu na protější straně kuchyně Sofie zahlédla schoulenou matku. Užasla. To si máma opravdu myslí, že si jí nevšimnou? Ale ten voják se víc zajímal o Sofii. Popošel k ní blíž a uznale si ji obhlédl. Pak něco poznamenal ke svému kolegovi a oba se dali do smíchu. Ten drsný, posměšný chechtot nenechal Sofii na pochybách, na co asi myslí.

„Jakým právem sem vstupujete a zacházíte s námi, jako bychom něco provedli? Můj otec se zrovna vrátil z práce. To je všechno.“ Hlas se jí třásl a slábl. Zmáhal ji sílící strach. Ti dva se na ni posměšně culili.

„Ššš, Sofie. Oni ti nerozumějí. Jen ztrácíš čas. Nechej to na mně, domluví se s nimi,“ zasáhl tiše otec.

„*Papiere!*“ vyjel na něj voják a znovu zvedl pušku. Otec pomalu vstal, šel k prádelníku a vytáhl jednu zásuvku. Ruce se mu tak trásly, že se zásuvka vysypala na podlahu. Sofie se vrhla k němu, chtěla mu pomoci, ale ten druhý voják jí zablokoval cestu.

Otec se třesoucíma rukama probíral starými novinovými výstřižky, smotanými provázky, křivými hřebíky a všemi těmi drobnostmi, které člověk namátkou celá léta strká do šuplíku. Po několika trýznivých minutách, kdy se k němu Sofie marně snažila dostat, konečně našel požadované dokumenty.

„Tady jsou.“ Teprve teď se podíval vojákovi s puškou do očí.

Sofii se sevřelo srdce. Tmavou pleť a velký nos tátovi nikdo neodpáře. Nechají se ti vojáci přesvědčit falešnými dokumenty, které nedávno dostal od svého dobrého přítele Dicka Foppena a z nichž naprosto jasně vyplývá, že není Žid? Jestli mu ti vojáci neuvěří, určitě ho seberou, nebo hůř, na místě ho zastřelí. A jakmile se vypořádají s ním, přijde řada na ni.

Z tmavého kouta kuchyně se ozval tichý vzlyk. Matka očividně myslela na to samé.

Němec zkoumal doklad totožnosti strašně dlouho. Přeracel ho v ruce pořád dokola, jako by něco hledal. Pak ho vrazil otci zpět a zavrčel: „*Alles in Ordnung!*“ Trhl hlavou na kolegu, že jdou ke dveřím. Jenže přitom musel nějak zahlédnout Sofinu matku. Zavrčel na ni, ať mu ukáže svoje doklady.

Takhle vyděšenou ji Sofie ještě nezažila. Místo silné, energické matky, která ji vždycky chránila, tu najednou stálo žalostné kňourající stvoření.

„Já nejsem Židovka!“ žbleptla. Nebyla schopná se pohnout.

„*Papiere! Sofort!*“ zařval voják. Očividně mu docházela trpělivost.

„Mami! Prostě mu je ukaž!“

Voják si musel všimnout, že se Sofie dívá ke skříňce pod umyvadlem, protože napochodoval k umyvadlu, škusnutím otevřel dvířka a vyházel obsah na zem. Máma měla kabelku zastrčenou až úplně vzadu. Nechávala si ji tam pořád. Neno-sila ji, kam až Sofii paměť sahala. Kabelka už byla vetchá a ve vojákových slídivých rukách vypadala uboze. Sofii bolestně bodlo u srdce, když si vybavila, kolikrát mámu prosila o pár centů, aby si mohla koupit to či ono, sladkosti, časopis, omalovánky. Máma pokaždé s povzdechem souhlasila. Sofii vždycky zalila vlna studu, když máma bojovala s poškozeným zipem na staré portmonce, aby mohla Sofii odpočítat do natažené ruky pár centů. A teď matka jen strnule zírala a čekala, až přijde nevyhnutelné.

Voják vyklepal žalostný obsah kabelky na odkapávač na nádobí, vylovil zmuchlaný doklad totožnosti a znovu ho dlouho zkoumal.

„Pche!“ zavrčel a odhodil ho. „Komm!“ zavelel svému kum-pánovi, rázně vyšel ze dveří a zakrátko byli pryč.

Po tátově tváři se pomalu rozléval úlevný úsměv, ale než stihla Sofie něco říct, položil si prst na ústa.

Zato matka se najednou probrala k životu. Vyplašená oběť zmizela a opět se objevila hospodyně. Pobíhala po kuchyni, uklízela nepořádek, který po sobě zanechali ti dva vetřelci, a zaháněla Sofii, že nepotřebuje pomoci. Otec začal prostírat na stůl k večeri a tiše si přitom pohvizdoval, jako by se nic nestalo.

„Tati...“ začala, ale táta ji sjel zamítavým pohledem.

Zmateně začala stoupat do schodů. Měla jedinou jistotu – tímhle to neskončilo.



3

Jan už se nemohl dočkat, až se zase sejde s kamarády. Hořel touhou vyklopit jim všechno, co se u oběda dozvěděl. Jenže otcův přísný pohled ho tížil jako mrak. Dá se na Nica a Lexe spolehnout, že udrží jazyk za zuby? Ale jistěže dá, vždyť právě tajemství jsou tmelem, který drží jejich trojici pohromadě. Jako třeba když jim Nico vyprávěl, jak špehoval svou starší sestru Bettie, která se každou středu v sedm večer schází v uličce za domem s pekařem Peterem. Všichni vědí, že Peter je ženatý a má dvouletého syna, kterého za nedělního odpoledne pyšně vozí na kolečkové sedačce středem vesnice. A když Nico viděl, že se Bettie s Peterem líbají, také to kamarádům taky pověděl, jenom mu museli odpřisáhnout, že to nikomu neřeknou. Kdykoli šel Jan od té doby kolem Nicova domu, vždycky se díval, jestli to na Bettie nějak nepozná, ale nikdy na ní nebylo nic vidět. Jak to ti dospělí dělají, že dokážou zachovat tajemství tak dobře?

Jenže tohle je něco jiného. Tentokrát by otce asi měl poslechnout.

Klusal po pěšině lemované obrovskými buky, jimž už na teplém slunci pučely listy, a sám pro sebe si pískal. Tuhle pěšinu znal jako své boty, vedla mezi borůvkám, na které si koncem léta, až malé zelené kuličky nabereou fialovou barvu a zesládnou, udělají výpravu. Kousek dál se tyčilo velké skalisko porostlé mechem, za nímž oni tři scházejí z pěšiny doprava. Tam už žádná pěšinka nevede. Ta skála je pro ně značkou, za níž sbíhají do listnatého podrostu, který je skrývá před zraky z pěšiny. Po pár metrech dorazil k pokroucenému sukovitému dubu, ale pokoušení vylézt nahoru do koruny tentokrát odolal. Tohle bylo mnohem zábavnější, když u toho byli všichni tři.

Kde jenom můžou být, říkal si netrpělivě, když se zvolna šoural vrstvou suchého listí, jehož je na lesní půdě vždycky hojnost. Pak stromy prořídly a před ním se rýsovala mýtinka obrostlá křovisky. Jan si klekl, aby mohl prolézt skrz. Věděl, že i kdyby ho náhodou někdo sledoval, tady bude dokonale ukrytý. Časem pokaždé vznikla z větví a větviček neprostupná houšť, z které byl celý podrápaný, a to si sem pak vždycky přinesl tátovy zahradnické nůžky. Teď tedy rozhodně ostříhat potřebují, pomyslel si a zastavil se, aby si mohl ocucat popíchanou ruku. A v tu chvíli se vepředu něco šustlo.

„Nico? Lexi? Jste tam?“ zavolal směrem, odkud to slyšel. Ale šustot doprovodilo tiché zasténání, které vypadalo na někoho mnohem staršího. Jan zadržel dech, popolezl ještě o kousek a opatrně rozhrnul olistěné větvičky, aby tam lépe viděl.

V první chvíli ho otrávil, že někdo objevil jejich skrýš, ale záhy mu došlo, že muž ležící na mýtince je zraněný.

„Pane?“ Jan vystrčil hlavu z křoví a zadíval se na toho člověka. Nehýbal se a jednu nohu měl nějak divně nakřivo. Zachrčel

na Jana něco, co Jan nedokázal pořádně pochytit. Na sobě měl šedou uniformu. Kalhoty byly na koleni potrhané a celý vypadal, jako by se vyválel v blátě. Vlasy měl tmavé a ostříhané nakrátko a rašily mu vousy. Usmál se na Jana a chtěl si sednout, ale ujelo mu to a svalil se zpátky na vrstvu listí a kapradí, které si nahrabal pod sebe. „Mohl bys mi pomoci?“ zasípal anglicky. „Bydlíš někde blízko?“

Jan po čtyřech popolezl blíž, aby si ho mohl lépe prohlédnout. „Vy jste fakt Angličan?“

Muž se zasmál. „Ano. Včera mi tamhle spadlo letadlo,“ mávl neurčitě směrem k poli farmáře Janssena.

Jan vytřeštil oči a v duchu zalitoval, že u toho nebyl a neviděl to na vlastní oči. „Vy jste přiletěl letadlem?“

Muž se znovu zasmál a jako by na chvíli zapomněl na zraněný kotník. „Koukám, že umíš dobře anglicky. Učíte se anglicky ve škole?“

„To taky, ale moje máma je Angličanka a doma na nás mluví anglicky. A co to letadlo? To jste sem letěl až z Anglie?“

Tvář zastínily chmury. „Byl to teprve můj druhý let. Ale řekl bych, že mám štěstí, že jsem naživu.“

„Jak jste tuhle mýtinku našel? Nikdo o ní neví, jen já a moji kamarádi.“

„Omlouvám se, že jsem sem takhle vtrhnul, ale mám-li být upřímný, nenapadlo mě, že je to něčí doupě.“ V očích se mu zajiskřilo.

„Doupě? Co je to?“

„Skrýš. Prostě přesně to, co jsem potřeboval. Musel jsem se schovat v nějaké skrýši, kde mě nenajdou Němci. Myslím jsem si, že nejlepší bude ukrýt se v lese, než naberu síly.“ Vy-táhl z bundy malou plochou láhev a dal si doušek.

„Nemáte hlad?“ zeptal se Jan. Nový společník ho zcela uchvátil. „Mohl bych zaskočít domů pro něco k jídlu.“

„To bys pro mě opravdu udělal? Nejednám od té doby, co jsme se v Kentu odlepili od země. To už je nejmíň dva dny. To je to místo v Anglii, odkud jsem přiletěl,“ vysvětlil, když viděl Janův zmatený pohled.

Jan se vyhrabal na nohy a užuž se chtěl otočit a vyrazit domů, ale pak si vzpomněl na kamarády. „Mám tady sraz s Nicem a Lexem.“

Muži se přes tvář mihl znepokojený výraz a snažil se vstát. „Jen aby mě tu už nikdo další nenašel. Neříkej jim o mně, prosím.“

Jenže na to už bylo pozdě. V tu chvíli uslyšeli hlasy, praskání větviček a šustot listů. Strnuli. Na mýtinu vykoukly dva překvapené obličej.

„Kdo je to?“ zeptal se Nico, narovnal se a oklepal si hlínu z krtašů.

„Angličan. Sestřelili mu letadlo a on se tady teď schovává před Němci,“ vysvětlil jim Jan holandsky.

„To je opravdový voják?“ zeptal se Lex a vyjeveně zíral na uniformu.

„Jasně, vole. Ale nikomu ani slovo. Je to tajemství. Slibujete?“ Jan natáhl dlaň a čekal, až do ní druzí dva plácnou.

Lex se zachoval podle Nica, ale Jan měl obavy, že nechápe, proč by to mělo být tajemství.

„Teď zajdeme k nám domů pro nějaké jídlo a pití a cestou probereme, co s ním dál.“

Muž seděl celou dobu na svém nouzovém loži z listů a přimhouřenýma očima je pátravě pozoroval. Všem bylo jasné, že musí mít ošklivě zraněný kotník, když ho má tak oteklý. A že ho ta noha neunes. Nico mu přitáhl spadlou větev, aby si na ni mohl zraněnou nohu aspoň položit.

„Musíte ji mít nahoře,“ vysvětlil mu holandsky a doprovodil to gesty, na což mu muž odpověděl vztyčenými palci.

Jan se usmál. Docela si tohle dobrodružství ze skutečného života užíval.

„Copak ty si pamatuješ všechno, co se učíme?“ zeptal se Nica.

„Tohle jen proto, že si táta vyvrtil v lese kotník, zrovna když jsme to probírali na první pomoci.“

Lex netrpělivě přešlapoval. „Já myslím, že mu jdeme pro něco k jídlu,“ zavrčel.

„Vydržíte tady chvíli?“ zeptal se Jan ležícího muže. „Jo, mimochodem, já jsem Jan a tohle je Nico,“ ukázal bradou na Nica. „A tohle Lex,“ pleskl hravě Lexe po hlavě.

„Já jsem Nigel. Moc rád vás poznávám.“

Chvíli se na sebe zubili, pak Jan v čele trojice vylezl z mýtin a druzí dva se vyplazili za ním. Během husího pochodu podrostem vzrušeně plánovali, co budou se svým spadlým pilotem dělat.

„Doneseme mu chleba a párek. Máma si nevšimne, že má o párek míň,“ houkl na ně Jan přes rameno. „Hodte sebou, vy dva, máme naspěch.“ To už skoro běžel. Už chtěl být na pěšině a zpátky doma.

A vzápětí ho zastavil cigaretový kouř. Pak uviděl, že se zpoza paty dubu táhne stín. Obrátil se k Nicovi a Lexovi a položil si prst na ústa. Došli k němu, zastavili se za ním, znehybněli a čekali.

Zpoza dubu vyšel muž v šedém přepásaném plášti a zahradil jim cestu.

„A heleme se,“ řekl, odhodil nedopalek na zem a rozšlápl ho.



4

Sofie vyrazila o pět minut dřív než obvykle a vzala to po pěšině, která se vinula zadem kolem vesnice a končila v *boslaanu* skoro naproti Oskarovu domu. Ale když uviděla, že Oskar vychází ven se svým bratrem Janem, stáhla se. Překvapilo ji, že jsou hluboce zabraní do rozhovoru. Normálně by Jan poskakoval, kopal do kamenů na cestě, zastavil se u sousedovic kočky, aby ji pohladil, a ona by šla s Oskarem do školy bok po boku.

Ale pak se Oskar ohlédl, uviděl Sofii, zavolal na ni, ať jde k nim, a tiše Janovi něco řekl. Očividně mu to nemusel říkat dvakrát. Jan se rozběhl po cestě, roztáhl paže, kolébal se ze strany na stranu a bzučel jako letadlo. Oskar počkal, až ho Sofie dojde. „Tak už jsi mi odpustila?“ poškádlil ji.

Sofie svráстила čelo. „Ty jsi dobrý! Víš, jak nesnáším matematiku, a přesto... No jo, kapku mě to otrávil. Promiň.“

Nebylo obvyklé, aby se Sofie usmířila tak rychle, ale Oskarovi to rozhodně nevadilo. Sám sobě by si to nepřiznal, ale bylo mu s ní dobře a každé ráno se na společnou cestu do školy moc těšil. Ale o včerejším rozhovoru s tátou by se asi zmiňovat neměl. Táta je nejspíš nechtěl znepokojoovat, ale v jednu chvíli se kvůli Němcům opravdu rozzuřil. A pak mu museli všichni slíbit, že o těch schůzkách, které chce pořádat u nich doma, nikomu nepoví.

„Včera večer se u nás stalo něco hrozného, Oskare. Přišli k nám dva Němci a chtěli vidět máminy a tátovy doklady. Bylo to strašné. Myslela jsem si, že tátu odvečou, ale nakonec uznali, že doklady jsou v pořádku. Měla jsem takový strach, aby nepoznali, že jsme Židé. Hlavně táta, on je dost tmavý. A když pak odešli, máma s tátou o tom ani nechtěli mluvit! Prostě se chovali, jako by se nic nestalo.“

„Tak to jste měli fakt štěstí. Opravdu jen tak odešli?“

„Ale předtím přiložili tátovi pušku k hlavě a mámě prohlédali kabelku.“ Sofie se při té vzpomínce celá otrásla. „Oskare, my budeme muset odejít bydlet k Foppenům. To bude peklo.“

Oskar ji vzal za ruku. „Kvůli tomuhle? Kdy se to dohodlo?“

„Foppenovi u nás byli, zrovna když jsem přišla ze školy.“ Sofie se najednou zastavila. „Počkej, ty si myslíš, že *moffen* nějak vyčenicchali, že chceme odejít?“

„To ne. Na to jsou Foppenovi příliš opatrní.“

Sofie se na něj otráveně podívala. „A jak to víš?“ Oskar měl vždycky na všechno odpověď. Jako by předem věděl, co chce Sofie říct. „Já...“ začala.

„Mlč. Prostě jdi dál a dělej jakoby nic,“ zasykl najednou Oskar mezi zuby. Sofie to uviděla, vytřeštila oči a přimkla se k němu. O kousek dál vpředu parkovala dodávka bez oken. Zadní dveře byly otevřené a dva němečtí vojáci řvali na nějaký postarší pár, ať nastoupí. Muž i žena si nesli vyboulené

lepenkové kufry, jako by se někam vypravili na víc dnů. Muž kulhal, což Němce zjevně dráždilo. Pořád je popoháněli, a přitom jeho ženě ani nedovolili, aby mu pomohla. Sofie na okamžik zahlédla její oči, vytřeštěné hrůzou.

Blížili se k nim, už byli skoro u nich, a pořád předstírali, že to, co se děje, je naprosto normální. Sofie si stáhla šátek víc do čela, a když je míjeli, dívala se na zem.

„Hej, ty tam!“ křikl jeden voják na Oskara. „Zavři ty dveře, jo?“ Voják měl protivně jízlivý úsměv. Oskar zachoval nicneříkající výraz, obrátil se a přistoupil k dodávce.

„Neslyšel jsi? Zavři ty dveře. Nebo si snad chceš taky nastoupit?“ Oba vojáci se rozchechtali. Jeden zvedl pušku a Oskar uslyšel cvaknutí. Rychle vzal za dveře. Zevnitř na něj hleděly dva páry vytřeštěných očí. Přejel si jazykem po vyschlých rtech, uhnul pohledem a zabouchl dveře.

„Fajn. A teď padej odtud.“ Voják s puškou se opřel o dodávku a zapálil si cigaretu.

Oskar se vrátil k Sofii. Odvrátila zrak a čekala na něj opodál. Rychle šli dál. Zezadu slyšeli, že dodávka nastartovala a odjíždí.

„Nechápu, jak jsi mohl něco takového udělat,“ vyjela na něj Sofie.

„A co jsem měl podle tebe dělat? Viděla jsi, že mají pušky. Kdybych ty dveře nezavřel, tak by mě taky strčili dovnitř.“

„Nebo zastřelili,“ dopověděla tiše Sofie.

„To ne, to by podle mě neudělali. Jen mi vyhrožovali. Už měli, co chtěli.“

„Znal jsi je?“ Sofie vzhlédla a zamrkala, aby zahнала z očí slzy.

„Od pohledu. Ven moc nechodili, protože jemu se špatně chodí. Někdy jsem viděl ji, když šla do vesnice nakoupit.“

„Proč zrovna je?“ přemítala Sofie. Nechápalá to.

„To je přece jasné. Jsou to Židé. Ty si taky musíš dávat pozor.“

„Ale k čemu tihle dva Němcům budou? Ti přece těžko můžou pracovat v nějakém táboře, ne?“ Letmo zavádila o Oskara pohledem, ale Oskar se díval před sebe. Pomalu se blížili ke škole.

„Nevím, Sofie. Taky bych to rád věděl.“

Z té odpovědi ji zamrazilo. Možná že Oskar nemá odpověď úplně na všechno. Vzal ji kolem pasu, ale ani teď se na ni nepodíval. Přivinula se k němu. Ranní slunce hřálo, ale i tak byla za tu trochu lidského tepla vděčná.



5

„Dobré odpoledne, pane Hauer,“ pozdravil Jan tak nenuceně, jak jen to šlo. Nico a Lex raději mlčeli.

„Jane! To je ale překvapení. Copak tu děláte?“ Pan Hauer si zapálil další cigaretu a pátravě se na něj zahleděl.

„Jdeme domů,“ odpověděl Jan. Lež to nebyla. Ale nechtělo se mu vysvětlovat lesníkovi Hauerovi, co v lese dělá. Pan Hauer se jako obvykle objevil přesně v okamžiku, kdy Jan něco tajil. Jan věděl, že k povinnostem lesníka patří obcházet po lese a hlídat, aby nikdo nedělal nic nepatřičného, jako třeba nerozdělával oheň nebo nekradl dřevo z poražených stromů, které lesníci klestili na klády a odváželi na pily. Ale nedokázal pochopit, proč by mělo lesníka zajímat, co v lese tropí tři nezbední kluci. Oni ve skutečnosti nikdy žádné nepřístojnosti nedělali, ale Jan se přesto před ním vždycky cítil provinile, i když to jediné, co před lesníkem tajili, bylo jejich doupě.

„Nevíte, kolik je hodin?“ zeptal se, aby stočil řeč jinam. V těchto lesích, kde byl normálně slyšet jen ptačí cvrkot a šustot větviček, jak veverka s chundelatými ocasy skákaly ze stromu na strom, se každé špitnutí rozléhalo do dálky. *Pro sím, hlavně ať tě nikdo neuslyší.*

„Odkudpak tak spěcháte?“ zeptal se pan Hauer a opřel se nohou o spadlou větev. Očividně neměl nikam namířeno.

„Jdeme domů. A nechceme přijít pozdě.“

„Tak to byste sebou měli hodit.“ Uhnul jim z cesty a klukům nezbylo než se rozběhnout po pěšině domů a nechat pana Hauera na místě, ze kterého mohl snadno vidět, odkud přišli. Snad to nepůjde prozkoumat blíž.

„Myslíš, že půjde...“

„Ššš!“ napomenul Jan Lexe, který jako obvykle nepochopil, jak je situace vážná. Jakmile si byl Jan jistý, že jsou z dohledu, zpomalil, ale pořád udával rychlé tempo směrem k domovu.

„Budeme muset být opravdu opatrní. Myslím, že bychom se tam neměli vracet před setměním.“

„Ale máma říká, že musím být do tmy doma,“ pípl Lex.

To je dobře, pomyslel si Jan, který nijak netoužil starat se teď ještě o Lexe. „Asi bude nejlepší, když se tam vrátím sám.“

„Tak moment. A co já?“ ozval se Nico. Zastavil se uprostřed pěšiny a vztekle si dupl. „Já nemusím být doma nijak zvlášť brzo. A jestli mu budeme pomáhat přesunout se někam jinam, tak na to stejně budeme muset být dva.“

Jan zaváhal. Nico měl pravdu, ve dvou to bude bezpečnější.

„Hele, uděláme to takhle. Dojdeme k nám domů, a když bude vzduch čistý, vezmu nějaké jídlo a deky. Lexi, ty budeš hlídat venku. Nico, ty zatím zabavíš Oskara. Jasně?“ Janovi se vzrušením rozbušilo srdce.

V domě bylo ticho. Táta byl v práci a máma na zahradě, skláněla se nad záhonem zády k němu a sklízela zeleninu. Jan naznačil ostatním, ať jsou zticha, a společně s Nicem se vplížil zadními dveřmi dovnitř. Lexovi řekli, ať si dřepne pod přední okno a dává pozor.

S Oskarem si zatím hlavu dělat nemusel, ten doma ještě nebyl. Ale mohl dorazit každým okamžikem. Jan pošeptal Nicovi, ať si stoupne ke kuchyňskému oknu a dává pozor na matku, že on mezitím najde ve spíži něco k jídlu. Našel tam čerstvě upečený bochník chleba a rajčatový koláč, který měl být k večeři, jenže kdyby si vzal kus chleba nebo koláče, bylo by to příliš nápadné. A tak raději Nigelovi uřízl plátek včerejší šunky z kýty. Zabalil ho do svačinového papíru a k tomu mu vzal z horní lisky dvě jablka a z plechovky na polici pár sucharů. Ještě mu chtěl vzít něco k pití, jenže kávu uvařit neuměl, a i kdyby, nesla by se ta vůně celým domem a jenom by budila podezření. Ale vzadu v kredenci, kde měla máma uložené nádobí, našel skleněnou láhev. Natočil do ní vodu, a zrovna když si to všechno cpal do tlumoku, Nico se najednou vrhl na zem.

„Máma jde dovnitř,“ zašeptal.

„Rychle. Zdrháme předem.“ Jan chytil Nica za rukáv a po špičkách klusali k předním dveřím. Vzal za kliku, ale samozřejmě že bylo zamčeno. Tyhle dveře se odemykaly jenom pro návštěvy a klíč nosil táta na dlouhém řetízku u opasku.

„Nahoru!“ vyhrkl Jan a oba vyrazili po schodech. Jen aby je matka nezahlédla. Už ji slyšeli, jak dupe na rohoži před vchodem a otírá si zablácené boty. Stihli to, neviděla je, jenže teď zase uvízli v patře. „Budeme muset sejít dolů a říct jí to,“ zašeptal Jan. Vyčítal si, že ho to nenapadlo dřív, v mámě by určitě našli spojení, jenže Jan měl takový strach, co by na to řekl táta, že zpanikařil.

„Jane? Jsi to ty?“ doneslo se k nim zpod schodů. Jan prostrčil hlavu skrz zábradlí. „Ahoj, mami. To jsem jenom já a Nico.“

„Vždyť jsou teprve čtyři. Stalo se něco?“

Zdola k němu vzhlížel mámin starostlivý obličej.

„Ale ne,“ odpověděl Jan, rozzářil se a seskákal dolů po schodech po dvou naráz.

„Tak proč sedí Lex pod oknem? Vy jste mu řekli, že si s vámi nesmí hrát? To snad ne?“

Jan šel k oknu, otevřel ho a vyklonil se ven. Lex se s nataženými nohama rozvaloval na zemi a vypadalo to, že usnul. „Lexi! Myslel jsem si, že hlídáš!“ zašeptal na něj otráveně.

Lex vyskočil a nad okenním parapetem se vynořila jeho hlava. Uviděl Janovu matku a zase zalezl.

„Nech toho, moulo. Hra skončila. Máma už tě viděla.“

Matka si založila ruce v bok. „A proč mě měl hlídat?“ zeptala se.

A tak jí to celé rychle vyklopil. „Našli jsme v naší skrýši v lese jednoho chlapa. Je to pilot, Angličan, a má zraněný kotník. Slíbil jsem mu, že mu přinesu něco k jídlu a...“

„Zpomal. Takže v lese se skrývá anglický pilot a potřebuje od nás pomoc, je to tak?“

„Ne. Ano. On se doopravdy neschovává. On jenom nemá kam jít.“

„A ty jsi mu šel domů pro něco k jídlu.“ Matka mezitím zmerčila tašku, kterou schovával za zády. „Proč jsi prostě nepřišel za mnou? Přece jsi mě viděl na zahradě.“

„Bál jsem se, abys mi nevyčetla, že jsem něco zvorál nebo tak,“ zamumlal Jan a rozpačitě zašoural nohama. Nico se mezitím vytratil ven a teď si na cestě s Lexem kopali s míčem.

„Ne, zachoval ses správně. Ale může to být nebezpečné. Raději počkáme, až se vrátí táta.“

To nebylo zrovna to, o co by Jan stál. „Táta bude proti. Nepustí mě tam a Nigel tam zůstane úplně sám.“

Sára se usmála, když Jan mimoděk prozradil, jak se pilot jmenuje, a pohládila Jana po hlavě. „Já si s tátou promluvím. On to pochopí. A teď mi ukaž, co jsi svému novému kamarádovi nabalil.“ Nakoukla do tašky a prohrábla skrovný obsah. „Žádný chleba? K šunce by si měl vzít chleba. A co kousek rajčatového koláče?“ Spiklenecky na Jana mrkla a Jan se uklidnil. „Dej mi to a jdi si hrát s kamarády, ale do lesa už nechodte.“

Janovi se ulevilo, že to máma vzala takhle. Jen si nebyl jistý, jak se bude táta tvářit na nápad, že by si měli vzít Nigela k sobě domů.



6

„Ale nikomu jinému jsi to neřekl, že ne?“ Táta stál ve dveřích v kabátě a v botách a sršely z něj hromy blesky.

„Vědí to jenom Nico a Lex, ale ti nic neprozradí.“ Jan se na něj prosebně podíval.

„Stejně to nepůjde. Sem ho vzít nemůžeme. To je moc riskantní.“ Max si stáhl kožené rukavice a strčil si je do kapsy kabátu. Ten si pak sundal, roztřásl ho a pověsil na věšák. Pak se posadil na dřevěnou stoličku pod věšákem a začal si roz-
vazovat boty, které nosil do práce.

„Ale on je zraněný, hladový a nemá kam jít.“

Max na chvíli přestal a přes tvář mu přelétl zadumaný výraz. Ale pak zavrtěl hlavou. „Ne, Jane. Už jsem řekl.“

A v tu chvíli Jan udělal něco, co u něj nebylo obvyklé. Rozplakal se. Nato vyběhla z kuchyně matka. „Copak se děje, zlato?“ začala ho konejšit a objala ho.